

Una actitud equivocada

Mala feina és la que fan els catòlics. Fa ben pocs dies, que la premsa de la ciutat comtal ens reportava els fets succeïts amb motiu d'unes funcions eclesiàstiques celebrades a la catedral de Barcelona i una manifestació "espontània" que va organitzar-se a la sortida, anant rambles amunt amb una senyera monàrquica i donant crits de "Visca Crist-Rei". No podien faltar-hi tampoc unes pancartes en les quals s'injuriava la República i la Constitució.

Era ahir, que des de la trona d'una església, la de Santa Anna de Barcelona, es donava un míting revisionista, sense permís, no cal dir-ho, de l'autoritat. Encara és fresc al nostre record, la víctima caiguda a la pared mateixa de la catedral, pel foc d'una mà reaccionària.

La intervenció dels catòlics en la política no podia ésser pitjor orientada. Darrera de les seves propagandes, hom hi veu sempre la intenció mal reprimida d'un atac constant al règim suara implantat.

Si fins ara havien gaudit d'un règim de privilegi com en cap altre país no existia, ¿per què en instaurar-se la república que ha de tractar a tots els ciutadans, individualment i col·lectiva, amb vertadera igualtat, es subleven i en nom d'una religió que es fonamenta precisament en aquest mateix principi, surten al carrer amb l'intent de desprestigiar la República naixent?

Difícilment ens creuran, però tinguin la seguretat els catòlics que persisteixen en aquesta acti-

tud, que lluny de laborar en bé de la seva religió, fan el pitjor dels torts.

Ens sugereix aquest comentari, el fet que mentre el governador civil de la "província" publicava una ordre circular, segons la qual totes les associacions deuen inscriure els seus reglaments al Govern Civil, a la nostra ciutat, algunes s'han donat per dissoltes públicament, amb el propòsit, però, de continuar llur tasca en la clandestinitat, cotitzant tal com venien fent-ho, i suprimint el rebut, que podria ésser una prova de llur actuació al marge de la llei. L'ordre circular del governador, no és pas una nova llei. Es limita a recordar-ne una d'existente, a la qual moltes organitzacions, ja s'havien supeditat des de la seva promulgació. Per què, doncs, hi ha associacions de caire catòlic que es neguen a seguir les disposicions del Govern?

Es de doldre que davant d'aquest moviment catòlico-monàrquic, no es redreci el sector sa d'aquesta religió i fent colla apart surti al pas de tanta intransigència, fent comprendre als pertorbadors, que dins d'una república democràtica, poden tenir-hi vida esplendorosa tota mena de religions.

Altrament, els catòlics, diem-ne equivocats, arribaran a fer odiosa llur creença, i no podran queixar-se si el poble que s'ha donat la República i la seva Constitució, els repudia i arriba a no voler saber d'ells. No poden de cap manera ignorar que per a ésser respectats cal que ells també respectin els altres.

El viatge del cap del Govern

Heu-vos ací el programa del viatge del senyor Azaña a Barcelona: Dissabte, dia 19:

A les 9'27: Arribada per l'estació de França.

A les 9'50: Sortida cap a Girona.

A les 17'21: Sortida de Girona cap a Barcelona.

A les 19'16: Arribada a Barcelona.

A les 10'15: Funció al teatre Goya.

Diumenge, dia 20. A les 10'30: Sortida cap a Sitges.

A les 13'30: Esmorzar a l'Hotel Terramar, a Sitges, ofert per la Generalitat de Catalunya, amb assistència de les autoritats.

A la tarda, assistirà a la funció del Liceu.

A la nit sopar íntim que li ofereix l'escriptor Calders, al Ritz.

Queda pendent la confecció del programa del dilluns.

El senyor President ve acompanyat de la seva senyora i s'hostatjarà a l'Hotel Colon.

ecos

UN CONTE I UNA MORALITAT

Aquesta història és bastant coneguda.

Fa temps que hi havia a Londres un metge força acreditat. L'exercici de la seva carrera, era un estricte compliment del deure per tal com sempre acudia a tots els sofriments i no pronunciava dictamen ni donava opinió sense llargues i madures reflexions. La sabiduria i l'honestedat en ell s'agermanaven, com s'escau a un deixeble d'Hipòcrates, el més savi, però també el més honest de tots els físics. Així la seva fama, com taca d'oli, s'escampava al redós de la seva modesta caseta de Drury, en la qual vivia sense bambolla, perquè les dietes no eren grasses i, malgrat la feina, sigui perquè perdonés a uns les visites, o les regalés als pobres, o no les reclamés als poderosos, el cert era que per bon nombre de dies la seva bossa restava impecune.

Una tarda, en tornar de fer la ronda i atravesar una plaça, sent un cascavell i veu gran gentada embadalida pel discurs d'un home que, dret en una carrossa, al temps que parlava, venia beuratges, ungüents, herbes i encara més coses, totes elles, al dir del bergant, per curar els mals més desesperats. El metjaire anava habillat amb gran parem; dos lacais de llureia contenien els quatre cavalls junyits al carruatge. Com més baladrejava l'home, més la gent badava la boca; com més paraules inspiens deia aquell sicofant, més la multitud li comprava, amb bona moneda, tota llei de purgues i remeis. La gent senzilla de la ciutat és així: amb tant poques llums com la que ve de fora, però sense la defensa de la malícia sornaguera. No ens hem d'extranyar, doncs, que els mots més necis es prenguessin per pronòstics infalibles i que la plata s'adalés cap a les butxaques de l'esmolat curander.

El nostre metge—que feia estona que cavilava—s'acostà al xerraire i li pregà de passar a la nit per casa seva.

L'home de la carrossa no faltà a la cita.

—Escolteu—li digué el doctor—he quedat parat de les excel·lents paraules que deïeu aquesta tarda. En tindríeu algunes per satisfer la

meva curiositat? Em penso que els dos ja ens havíem vist altres vegades.

—Us contestaré de bon grat: he servit molts anys a la senyora W. que era clienta vostra. Jo li feia de lacai i fa tot just tres anys que la vaig abandonar per a rodar el món fent l'ofici que heu vist.

—Es ben extraordinari. Com pot ésser que en tres anys hàgiu adquirit talent per fer un aprenentatge tan difícil i sostenir ara una situació tan brillant, mentre jo, amb quaranta anys d'exercici de la medicina, i fins gosaré a dir que amb alguna celebritat, no puc viure sinó amb modesta penúria?

—Si voleu que us contesti, responeu-me, si us plau, a una pregunta.

—Dieu.

—Viviu en un dels llocs més cèntrics de Londres. Quantes persones creieu que passen cada dia per davant la vostra porta?

—Es difícil saber-ho. Potser unes deu mil.

—Posem deu mil. Entre aquestes deu mil persones, quantes creieu que tenen allò que se'n diu bon sentit?

—Serà possible que no arribin a cent.

—Doncs vós mateix heu desentrellat l'enigma. Les cent persones de bon sentit acudeixen a la vostra consulta i les nou mil noucentes restants, a la meua.

Com cosa absoluta que és aquesta història no podia faltar-hi una moralitat. El metge anglès es queixava d'un mal que és etern. De sempre, tota cosa exímia és sepultada, dominada per una inundació de vulgaritat. Si no fos pel contacte d'unes quantes persones il·lustres, no valdria la pena de viure en aquest baix planeta. Jo no les vull anomenar, però tots sabem el nombre de coses que cada dia sucumben sota el vot d'aquelles nou mil nou-centes persones del conte. I aquest conte que hem explicat el podem anar aplicant a gairebé totes les coses de la vida. Amb l'agravament que abans eren els pocs els que donaven normes, que acataven poc a poc les masses, mentre que ara la massa se sent omnipotent i vol subjugar al seu imperi tota eminència, tota irregularitat que desentoni de la gris monotonia *standard*.

GESTUS